

สหพันธ์สาธารณรัฐบราซิล (Federative Republic of Brazil)

เมืองหลวง กรุงบราซิลเลีย

ที่ตั้ง ด้านตะวันออกของทวีปอเมริกาใต้ พื้นที่ 8,515,770 ตร.กม. (ใหญ่อันดับ 6 ของโลกและใหญ่ที่สุดในทวีปอเมริกาใต้ ขนาดใกล้เคียงกับสหรัฐฯ) โดยเป็นแผ่นดิน 8,358 ล้าน ตร.กม. และอาณาเขตทางน้ำ 157,630 ตร.กม. ครองพื้นที่ส่วนใหญ่ของชายฝั่งทะเลตะวันออกของทวีปอเมริกาใต้ ใช้เวลาตามเส้นแบ่งเขตเวลา 4 เขต จาก UTC-2 ถึง UTC-5 เป็นประเทศเดียวในโลกที่มีเส้นสำคัญทางภูมิศาสตร์ 2 เส้น ลากผ่านประเทศ คือ เส้นศูนย์สูตร (Equator) ซึ่งแบ่งโลกออกเป็นซีกโลกเหนือกับซีกโลกใต้ และเส้น Tropic of Capricorn ซึ่งเป็นเส้นละติจูดที่ดวงอาทิตย์โคจรอยู่เหนือศีรษะพอดีในช่วงฤดูร้อนของซีกโลกใต้ มีชายฝั่งทะเลยาว 7,491 กม.

อาณาเขต

ทิศเหนือ	ติดกับเวเนซุเอลา (2,137 กม.) กายอานา (1,308 กม.) ซูรินาม (515 กม.) และเฟรนช์เกียนา (649 กม.)
ทิศตะวันตก	ติดกับโบลิเวีย (3,403 กม.) และเปรู (2,659 กม.)
ทิศตะวันออก	ติดกับมหาสมุทรแอตแลนติกเหนือ และมหาสมุทรแอตแลนติกใต้
ทิศใต้	ติดกับอูรุกวัย (1,050 กม.)
ทิศตะวันตกเฉียงเหนือ	ติดกับโคลอมเบีย (1,790 กม.)
ทิศตะวันตกเฉียงใต้	ติดกับอาร์เจนตินา (1,263 กม.) และปารากวัย (1,371 กม.)

ภูมิประเทศ พื้นที่ส่วนใหญ่ของบราซิลเป็นเนินเขาและที่ราบสูง มีความสูงระหว่าง 200-800 ม.

ภาคเหนือ มีพื้นที่ 42% ของประเทศ เป็นเขตลุ่มแม่น้ำแอมะซอนซึ่งเป็นที่ราบลุ่มแม่น้ำใหญ่ที่สุดในโลก มีปริมาณน้ำจืด 1 ใน 5 ของโลกและเป็นเขตป่าฝนใหญ่ที่สุดของโลก มีที่ราบสูงกียานา (Guiana) ซึ่งเป็นต้นกำเนิดแหล่งน้ำที่ไหลไปยังลุ่มน้ำแอมะซอนทางใต้ และแม่น้ำโอรีโนโก (Orinoco) ในเวเนซุเอลา และมีจุดที่สูงที่สุดของประเทศ คือ ยอดเขาพีโค ดา เนบลีนา (Pico da Neblina) ซึ่งเป็นส่วนหนึ่งของเทือกเขาแซร์รา ดู อีเมรี (Serra do Imeri) ในรัฐแอมะซอน ไกล์พรมแดนเวเนซุเอลา มีความสูง 2,994 ม. เหนือระดับน้ำทะเล และมีหมอกปกคลุมเกือบตลอดทั้งปี

ภาคกลาง เป็นที่ราบสูงสลับสันเขากับภูเขาเตี้ย ๆ มีทุ่งหญ้ากว้างใหญ่และที่ราบสูงบราซิล (Brazilian Highlands) ครอบคลุมพื้นที่ภาคกลางจนถึงภาคตะวันออกเฉียงใต้

ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ เป็นที่ราบสลับเนินเขา ขณะที่ ภาคตะวันออกเฉียงใต้เป็นสันเขาสูงต่ำสลับเทือกเขาสูงที่มีความสูงประมาณ 1,200 ม. เช่น เทือกเขามันตีเกียรา (Mantiqueira) เทือกเขาเอสปีญาซุ (Espinhaço) และเทือกเขาแซร์รา ดู มาร์ (Serra do Mar) มีพื้นที่เพียง 11% ของประเทศ แต่เป็นที่ตั้งของ 3 เมืองใหญ่ที่สุดของบราซิล คือ รีโอเดจาเนโร (Rio de Janeiro) เซาเปาลู (São Paulo) และเบลูโอรีซอนชี (Belo Horizonte) ซึ่งมีประชากรอาศัย 45% ของประเทศ สัดส่วนพื้นที่มีทั้งชายฝั่ง หาดทราย และที่ราบสูง

ภาคตะวันตก ตอนกลางเป็นที่ราบสูงเฉลี่ย 1,000 ม. จากระดับน้ำทะเล พื้นที่ 22% ของประเทศ ต่อจากเขตแอมะซอนไปทางใต้เป็นเขตป่าไม้ชุกชุม เป็นพื้นที่เพาะปลูกและทำปศุสัตว์

ภาคใต้ มีพื้นที่น้อยที่สุด ภูมิประเทศส่วนใหญ่เป็นที่ราบสูง มีอากาศใกล้เคียงกับยุโรป มีหิมะตกบางพื้นที่ในฤดูหนาวและเป็นที่ตั้งรกรากของชาวผิวขาวที่ย้ายถิ่นฐานไปจากยุโรป

นอกจากนี้ บราซิลมีแม่น้ำสายหลักขนาดใหญ่ 8 สาย ที่ไหลลงมหาสมุทรแอตแลนติก ได้แก่ แม่น้ำแอมะซอน (ยาวเป็นอันดับ 2 ของโลก และมีปริมาณน้ำมากที่สุดในโลก) แม่น้ำปารานา (Paraná) แม่น้ำอิกวาซุ (Iguaçu) แม่น้ำเนโกร (Negro) แม่น้ำเซา ฟรานซิสโก (São Francisco) แม่น้ำซิงกู (Xingu) แม่น้ำมาดีรา (Madeira) และแม่น้ำทาปาโจส (Tapajós)

ภูมิอากาศ แตกต่างกันไปในแต่ละภูมิภาคของประเทศซึ่งมีพื้นที่กว้างใหญ่ แต่พื้นที่ส่วนใหญ่มีสภาพอากาศแบบร้อนชื้น ทั้งนี้ หากพิจารณาตามระบบจำแนกสภาพภูมิอากาศแบบ Köppen จะมีสภาพภูมิอากาศ 6 แบบ ได้แก่ แบบเส้นศูนย์สูตร (Equatorial) แบบเขตร้อน (Tropical) แบบกึ่งแห้งแล้ง (Semi-arid) แบบเขตร้อนภูเขาสูง (Highland Tropical) แบบอบอุ่น (Temperate) และแบบกึ่งอบอุ่น (Subtropical) โดยภาคเหนือมีสภาพอากาศแบบป่าฝนเขตร้อนชื้นบริเวณเส้นศูนย์สูตร (Equatorial rainforest) ภาคตะวันออกเฉียงเหนือแบบทะเลทรายกึ่งแห้งแล้ง (Semi-arid desert) ภาคใต้ แบบป่าสนเขตอบอุ่น (Temperate coniferous forest) และภาคกลาง แบบทุ่งหญ้าเขตร้อน (Tropical savanna) ที่ทำให้มีฝนตกชุกกว่าภาคอื่น

ประชากร 213,421,037 ล้านคน (ประมาณการของสถาบันภูมิศาสตร์และสถิติแห่งชาติบราซิล ก.ค.2568) ประกอบด้วย ชาวบราซิลที่ผสมกับหลายเชื้อชาติ 45.3% ยุโรป/คนผิวขาว 43.5% ชาวบราซิลผิวดำ 10.2% ชาวเอเชีย 0.4% ชนพื้นเมือง 0.6% โครงสร้างประชากร อายุ 0-14 ปี 19.6% อายุ 15-64 ปี 69.5% อายุ 65 ปีขึ้นไป 10.9% อายุขัยเฉลี่ยของประชากร 76.3 ปี เพศชาย 72.6 ปี และเพศหญิง 80.1 ปี อัตราการเกิด 13.2 คนต่อประชากร 1,000 คน อัตราการตาย 7 คนต่อประชากร 1,000 คน อัตราการเพิ่มของประชากร 0.61% (ข้อมูลประมาณการปี 2567 จาก CIA World Factbook)

ศาสนา คริสต์นิกายโรมันคาทอลิก 56.7% คริสต์นิกายโปรเตสแตนต์/นิกาย Evangelicals 26.9% ศาสนาแอฟริกัน-บราซิล (เช่น Candomblé และ Umbanda) 1.0% ไม่นับถือศาสนา 9.3% ศาสนาอื่น ๆ และไม่สามารถระบุได้ 6.1% (ผลการสำรวจสำมะโนประชากรเมื่อปี 2565 ของสำนักงานสถิติแห่งชาติบราซิล)

ภาษา ภาษาโปรตุเกส เป็นภาษาราชการ ใช้ภาษาสเปนในเขตพรมแดนและในโรงเรียน นอกจากนี้ ยังมี การใช้ภาษาเยอรมัน อิตาลี สเปน อังกฤษ และภาษาของชนกลุ่มน้อยชาวอินเดียนพื้นเมือง

การศึกษา ประชากรอายุตั้งแต่ 15 ปีขึ้นไปสามารถอ่านออกและเขียนได้ อัตราการรู้หนังสือ 95% (ข้อมูลเมื่อปี 2567 ของธนาคารโลก) งบประมาณด้านการศึกษา 5.6% ของ GDP (ข้อมูลเมื่อปี 2565 ของธนาคารโลก) การศึกษาในบราซิลแบ่งเป็น 5 ระดับ คือ ก่อนวัยเรียน ประถมศึกษา มัธยมศึกษา อุดมศึกษา และการศึกษาสำหรับผู้ใหญ่ การศึกษาภาคบังคับ 8 ปี

การก่อตั้งประเทศ ก่อนชาวยุโรปค้นพบทวีปอเมริกาใต้ พื้นที่ชายฝั่งตะวันออกของทวีปซึ่งเป็นประเทศบราซิลในปัจจุบัน มีชนพื้นเมืองดั้งเดิมอาศัยอยู่หลายกลุ่ม เช่น ชาวตูปี (Tupi) ชาวกวารานี (Guarani) และชนเผ่าอื่น ๆ ที่มีวัฒนธรรมและภาษาหลากหลาย ต่อมาเมื่อปี 2043 กับตันเปโดร อัลวาเรซ กาบรัล นักสำรวจชาวโปรตุเกส เดินทางถึงดินแดนที่เป็นประเทศบราซิลในปัจจุบัน และประกาศให้เป็นอาณานิคมของโปรตุเกส จากนั้นชาวโปรตุเกสเริ่มเข้าตั้งถิ่นฐานเมื่อปี 2075 และเป็นส่วนหนึ่งของอาณานิคมอย่างเป็นทางการเมื่อปี 2077 บราซิลอยู่ภายใต้การปกครองของโปรตุเกสนาน 300 ปี กระทั่งกองทัพฝรั่งเศสภายใต้จักรพรรดินโปเลียนเข้ายึดครองโปรตุเกสเมื่อปี 2530 ทำให้ราชวงศ์โปรตุเกสต้องลี้ภัยมาบราซิล จนเกิดการปฏิวัติเสรีนิยม (Liberal Revolution) ในโปรตุเกสเมื่อปี 2363 และกษัตริย์จอห์นที่ 6 แห่งโปรตุเกส ซึ่งเสด็จกลับมาตุภูมิเมื่อปี 2364 ทรงให้เจ้าชายเปโดร เดอ อัลกันตารา (พระโอรส) เป็นผู้สำเร็จราชการประจำบราซิล ต่อมารัฐสภาโปรตุเกสพยายามลดสถานะบราซิลให้กลับไปเป็นเพียงอาณานิคม เจ้าชายเปโดรจึงทรงประกาศเอกราชจากโปรตุเกสเมื่อ 7 ก.ย.2365 และตั้งจักรวรรดิบราซิล (Empire of Brazil) โดยสถาปนาตนเองเป็นจักรพรรดิเปโดร ที่ 1 (Dom Pedro I) แต่ได้รับการรับรองจากโปรตุเกสอย่างเป็นทางการ เมื่อ 29 ส.ค.2368 อย่างไรก็ตาม การปกครองระบอบกษัตริย์ของบราซิลสิ้นสุดลงในรัชสมัยจักรพรรดิเปโดร ที่ 2 (Dom Pedro II) ซึ่งครองราชย์ต่อจากจักรพรรดิเปโดร ที่ 1 (พระบิดา) ตั้งแต่ปี 2374 (นาน 58 ปี) เมื่อกองทัพบราซิลปฏิวัติและประกาศเป็นสาธารณรัฐบราซิลเมื่อปี 2432 นำโดยจอมพลเดโอดอูร ดู ฟอนเซกา ซึ่งต่อมาได้ดำรงตำแหน่งประธานาธิบดีคนแรกของสาธารณรัฐบราซิล

วันชาติ 7 ก.ย. (วันประกาศเอกราชจากโปรตุเกส)

การเมือง สหพันธ์สาธารณรัฐประชาธิปไตย ประธานาธิบดีเป็นประมุขรัฐและหัวหน้ารัฐบาล

ฝ่ายบริหาร : ประธานาธิบดีและรองประธานาธิบดีมาจากการเลือกตั้งโดยตรง วาระ 4 ปี และไม่เกิน 2 สมัย ประธานาธิบดีเป็นประมุขของรัฐและผู้นำรัฐบาลมีอำนาจแต่งตั้ง ครม.บริหารประเทศ หากตำแหน่งประธานาธิบดีว่างลง รองประธานาธิบดีจะเข้ารับตำแหน่งแทนในระยะเวลาของวาระที่เหลืออยู่ ประธานาธิบดีคนปัจจุบันคือ นายลูลา ดา ซิลวา (อายุ 81 ปี/ปี 2569) สังกัดพรรคแรงงาน โดยชนะการเลือกตั้งประธานาธิบดีบราซิลรอบที่สอง เมื่อ 30 ต.ค.2565 ด้วยคะแนนเสียง 50.9% ขณะที่ประธานาธิบดีจาอีร์ โบลโซนาโร สังกัดพรรคเสรีนิยม ได้รับคะแนนเสียง 49.11% การเลือกตั้งประธานาธิบดีบราซิลครั้งต่อไปจะมีขึ้นใน ต.ค.2569

ฝ่ายนิติบัญญัติ : ระบบ 2 สภา คือ วุฒิสภา มีสมาชิกจำนวน 81 คน (ตัวแทนจาก 26 รัฐ และ 1 เขตนครหลวง) มาจากการเลือกตั้งโดยเสียงข้างมากของแต่ละรัฐและเขตนครหลวง เขตละ 3 คน วาระ 8 ปี โดย 1 ใน 3 ของสมาชิกได้รับเลือกตั้งหลังจาก 4 ปี และสมาชิก 2 ใน 3 ได้รับการเลือกตั้งในอีก 4 ปีถัดไป ส่วนสภาผู้แทนราษฎรมีสมาชิก 513 คน มาจากการเลือกตั้งโดยตรง วาระ 4 ปี การเลือกตั้งครั้งหลังสุดมีขึ้นเมื่อ 2 ต.ค.2565 และครั้งต่อไปจะมีขึ้นใน ต.ค.2569

ฝ่ายตุลาการ : ศาลฎีกาเป็นศาลสูงสุด (Supreme Federal Tribunal-STF) ประกอบด้วยผู้พิพากษา 11 คน ซึ่งแต่งตั้งโดยประธานาธิบดีและรับรองโดยวุฒิสภา ดำรงตำแหน่งจนถึงอายุ 75 ปี นอกจากนี้ มี Superior Court of Justice, Supreme Electoral Court และ National Justice Council

พรรคการเมืองสำคัญ : บราซิลมีพรรคการเมือง รวมทั้งสิ้นกว่า 30 พรรค และการจัดตั้งรัฐบาลมักต้องอาศัยพรรคร่วมรัฐบาล โดยพรรคการเมืองสำคัญในปัจจุบันและมีอิทธิพลในรัฐสภา ได้แก่ **พรรคแรงงาน** (Workers Party-PT) เป็นพรรคฝ่ายซ้าย-กลางซ้าย มีนายเอดิญโญ ซิลวา เป็นหัวหน้า (ดำรงตำแหน่งเมื่อมี.ค.2568) และนายลูลา ดา ซิลวา ประธานาธิบดีบราซิล ดำรงตำแหน่งประธานกิตติมศักดิ์ (Honorary President) มีกลุ่มชนชั้นแรงงานและผู้มีรายได้น้อยเป็นฐานเสียงหลัก **พรรคเสรีนิยม** (Liberal Party-PL) เป็นพรรคฝ่ายขวา-อนุรักษนิยม มีนายวัลเดมาร์ คอสตา เนโต เป็นหัวหน้า และนายจาอีร์ โบลโซนาโร อดีตประธานาธิบดีบราซิล เป็นสมาชิกคนสำคัญและผู้นำทางความคิด **พรรคขบวนการประชาธิปไตยบราซิล** (Brazilian Democratic Movement-MDB) เป็นพรรคสายกลางขนาดใหญ่ที่มีอิทธิพลมานาน และมักมีบทบาทร่วมจัดตั้งรัฐบาลผสม มีนายบาเลอา รอสซี เป็นหัวหน้า **พรรคสังคมประชาธิปไตย** (Social Democratic Party-PSD) เป็นกลุ่มพรรคการเมืองสายกลางขนาดใหญ่ที่เรียกว่า G7 มีนายจิลแบร์โต คาสซาบ เป็นหัวหน้า

นอกจากนี้ มีพรรคการเมืองที่ไม่ได้ยึดอุดมการณ์ซ้ายหรือขวาเคร่งครัด แต่มีบทบาทสำคัญในการต่อรองทางการเมืองและการจัดตั้งรัฐบาล คือ **พรรคก้าวหน้า** (Progressives Party-PP) มีนายซีโร โนเกียรา เป็นหัวหน้า **พรรครีพับลิกัน** (Republicans) มีนายมาร์กึส เปเรย์รา เป็นหัวหน้า และสหภาพบราซิล (Brazil Union-UNIÃO) ซึ่งเป็นการรวมตัวกันของพรรคขนาดเล็กและเป็นหนึ่งในแนวร่วมพรรคใหญ่ที่มีสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรและสมาชิกวุฒิสภาได้รับเลือกตั้งและมีที่นั่งในสภามากที่สุด มีนายอันโตนิโอ เด รูเอดา เป็นหัวหน้า

กลุ่มกดดันทางการเมือง : กลุ่มสหภาพและสหพันธ์รัฐแรงงานเกษตรกร Landless Workers' Movement หรือ MST และกลุ่มศาสนา เช่น Christian churches และ Catholic Church

เศรษฐกิจ บราซิลมีขนาดเศรษฐกิจใหญ่ที่สุดในภูมิภาคลาตินอเมริกาและแคริบเบียน และใหญ่เป็นอันดับ 11 ของโลก เป็นผู้ส่งออกสินค้าเกษตรรายใหญ่ของโลก สินค้าสำคัญได้แก่ ถั่วเหลือง น้ำตาล เนื้อวัว ไก่สดแช่แข็ง และกาแฟ รวมทั้งเป็นแหล่งอุตสาหกรรมยานยนต์ที่สำคัญของภูมิภาค โดยรัฐบาลบราซิลออกนโยบายส่งเสริมการลงทุนในภาคอุตสาหกรรมอย่างต่อเนื่อง ที่สำคัญได้แก่ โครงการ INOVAR-Auto (ปี 2556-2560) ทำให้การลงทุนด้านยานยนต์ในบราซิลขยายตัวอย่างมาก เฉพาะอย่างยิ่งกลุ่มยานยนต์ไฟฟ้า โครงการ Rota 2030 (ปี 2561-2576) ซึ่งมาทดแทนโครงการ INOVAR-Auto โดยปรับแนวทางการดำเนินโครงการที่ลดข้อบกพร่องด้านกฎหมายการค้าในประเด็นการกีดกันทางการค้า และเน้นการบูรณาการอุตสาหกรรมยานยนต์ของประเทศให้เข้ากับห่วงโซ่อุปทานโลก นอกจากนี้ ยังมีนโยบายเศรษฐกิจที่สำคัญ คือ New Industrial Brazil (Nova Indústria Brasil-NIB) ที่ประกาศใช้เมื่อปี 2567 เพื่อผลักดันการฟื้นตัวของภาคอุตสาหกรรมในประเทศ สนับสนุนการเปลี่ยนผ่านทางดิจิทัล และการใช้พลังงานสะอาดในกลุ่มอุตสาหกรรมเป้าหมาย ได้แก่ การเกษตร อุปกรณ์ทางการแพทย์และยา รักษาโรค การป้องกันประเทศ และโครงสร้างพื้นฐาน

บราซิลเป็นสมาชิกตลาดร่วมอเมริกาตอนใต้ (Common Market of the South หรือ Mercosur) ร่วมกับอาร์เจนตินา ปารากวัย และอุรุกวัย โดย Mercosur กำหนดมาตรการปกป้องตลาดการค้า และเจรจาข้อตกลงการค้าเสรีกับสหภาพยุโรป (EU) ซึ่งสามารถตกลงหลักการกันได้เมื่อปี 2562 แต่ข้อตกลงยังไม่ผ่านการอนุมัติจากรัฐสภาของสมาชิก EU และ Mercosur แต่ละประเทศ เนื่องจากมีประเด็นที่เป็นอุปสรรค เช่น ปัญหาสิ่งแวดล้อม และข้อกีดกันด้านการเกษตรของสมาชิก EU ส่งผลให้ปัจจุบันข้อตกลงยังไม่ได้บังคับใช้อย่างเต็มรูปแบบ ขณะที่การเจรจาข้อตกลงการค้าเสรีกับแคนาดา ตั้งแต่ปี 2541 ยังไม่บรรลุผล

ทรัพยากรน้ำมันและก๊าซธรรมชาติ บราซิลมีแหล่งน้ำมันและก๊าซธรรมชาติส่วนใหญ่อยู่ในพื้นที่นอกชายฝั่งมหาสมุทรแอตแลนติกใต้ ทางตะวันออกเฉียงใต้ของประเทศ ที่สำคัญ คือ แหล่งน้ำมันชั้นเกลือใต้ทะเลลึก (Pre-salt) ในแอ่งซานโตส (Santos Basin) และแอ่งคัมโปส (Campos Basin) โดยมีปริมาณน้ำมันดิบสำรองที่พิสูจน์ทราบแล้ว รวมประมาณ 12,715 ล้านบาร์เรล (ประมาณการปี 2564) กำลังการผลิตวันละประมาณ 4.22 ล้านบาร์เรล (ประมาณการปี 2566) และส่งออกวันละประมาณ 1.1 ล้านบาร์เรล ส่วนก๊าซธรรมชาติ มีปริมาณสำรองที่พิสูจน์ทราบแล้ว 363,985 ล้านลูกบาศก์เมตร (ประมาณการปี 2564) กำลังการผลิตวันละ 22,702 ล้านลูกบาศก์เมตร และส่งออกวันละ 101.203 ล้านลูกบาศก์เมตร (ข้อมูลประมาณการปี 2566 จาก CIA World Factbook)

ทรัพยากรแร่ ที่สำคัญ ได้แก่ แร่เหล็ก (Iron Ore) ซึ่งบราซิลเป็นผู้ส่งออกรายใหญ่อันดับ 2 ของโลกรองจากออสเตรเลีย แร่บอกไซต์ในอุตสาหกรรมผลิตอะลูมิเนียม นอกจากนี้ ยังมีทองคำ ทองแดง แมงกานีส รวมถึงแร่ธาตุเชิงยุทธศาสตร์ ได้แก่ ไนโอเบียม (Niobium) ซึ่งบราซิลมีปริมาณสำรองมากที่สุดในโลก ลิเทียม (Lithium) แร่หายาก (Rare Earth) แกรไฟต์ ดีบุก และนิกเกิล

สกุลเงิน ตัวย่อสกุลเงิน : เซอัล หรือ เรียลบราซิล (Brazilian Real-BRL)

อัตราแลกเปลี่ยนต่อดอลลาร์สหรัฐ : 5.67 BRL : 1 ดอลลาร์สหรัฐ

อัตราแลกเปลี่ยนต่อบาท : 1 BRL : 6.02 บาท (พ.ย.2568)

ดัชนีเศรษฐกิจสำคัญ

ผลิตภัณฑ์มวลรวมในประเทศ (GDP) : 2.48 ล้านล้านดอลลาร์สหรัฐ (ประมาณการปี 2569 ของ IMF)

อัตราการเติบโตทางเศรษฐกิจ : 1.9%

รายได้เฉลี่ยต่อหัวต่อปี : 24,110 ดอลลาร์สหรัฐ

อัตราเงินเฟ้อ : 4%

ดุลบัญชีเดินสะพัด : ขาดดุล 51,861 ล้านดอลลาร์สหรัฐ

ทุนสำรองเงินตราต่างประเทศและทองคำ : 356,580 ล้านดอลลาร์สหรัฐ (ข้อมูลธนาคารกลางบราซิล เมื่อ ก.ย.2568)

แรงงาน : 102.4 ล้านคน (ประมาณการไตรมาส 3/2568 ของสถาบันภูมิศาสตร์และสถิติแห่งชาติบราซิล)

อัตราการว่างงาน : 5.8%

ดุลการค้าต่างประเทศ : เกินดุล 59,091 ล้านดอลลาร์สหรัฐ (ข้อมูลปี 2567 ของ WTO)

มูลค่าการส่งออก : 337,045 ล้านดอลลาร์สหรัฐ

สินค้าส่งออก : ถั่วเหลือง ข้าวโพดเลี้ยงสัตว์ น้ำตาล เนื้อวัวแช่แข็ง กากถั่วเหลือง เนื้อไก่ น้ำมันดิบ แร่เหล็ก ผลิตภัณฑ์น้ำมันสำเร็จรูปอื่น ๆ เยื่อกระดาษ

คู่ค้าส่งออกที่สำคัญ : จีน สหภาพยุโรป สหรัฐฯ อาร์เจนตินา ชิลี เม็กซิโก ญี่ปุ่น สิงคโปร์

มูลค่าการนำเข้า : 277,954 ล้านดอลลาร์สหรัฐ

สินค้านำเข้า : ข้าวสาลีและแป้งข้าวสาลีบดหยาบ (เมสลิน) ธัญพืช (มอลต์) น้ำมันมะกอก ไวน์ทำจากองุ่น ผลิตภัณฑ์น้ำมันสำเร็จรูป เคมีภัณฑ์อินทรีย์ ปุ๋ยเคมี เครื่องจักรกล เครื่องใช้ไฟฟ้า ชิ้นส่วนยานยนต์ (รถยนต์นั่ง รถแทรกเตอร์ รถบรรทุก และรถยนต์สำหรับใช้งานพิเศษ เช่น รถเครน รถดับเพลิง) ผลิตภัณฑ์ยา

คู่ค้านำเข้าที่สำคัญ : จีน สหรัฐฯ เยอรมนี อาร์เจนตินา อินเดีย รัสเซีย ญี่ปุ่น เม็กซิโก เกาหลีใต้ อิตาลี

การทหาร เมื่อปี 2567 บราซิลใช้งบประมาณด้านการทหาร 24,396 ล้านดอลลาร์สหรัฐ (1.11% ของ GDP) กองทัพบราซิลมีขีดความสามารถมากที่สุดในกลุ่มประเทศลาตินอเมริกา โดยมุ่งเพิ่มแสนยานุภาพทางทหารเพื่อรับมือกับความท้าทายด้านความมั่นคงจากขบวนการอาชญากรรมขนาดใหญ่ในประเทศ และความปลอดภัยตามแนวชายแดนทางตอนเหนือติดกับกายอานาและเวเนซุเอลา นอกจากนี้ บราซิลยังมีความร่วมมือทางทหารกับประเทศเพื่อนบ้าน อาทิ การแลกเปลี่ยนบุคลากรและฝึกซ้อมทางทหารร่วมกับชิลีและโคลอมเบีย รวมถึงมีความร่วมมือด้านการป้องกันประเทศกับฝรั่งเศส สวีเดน และสหรัฐฯ ที่เน้นการจัดซื้อยุทโธปกรณ์ ให้คำแนะนำทางเทคนิค และฝึกอบรมบุคลากร

ปัจจุบันบราซิลมีฐานอุตสาหกรรมป้องกันประเทศที่ได้รับการพัฒนาและมีความก้าวหน้าอย่างมาก โดยมีขีดความสามารถด้านการออกแบบและผลิตยุทโธปกรณ์ในประเทศได้เอง ที่โดดเด่น คือ เรือดำน้ำโจมตีแบบใช้น้ำมันดีเซลและไฟฟ้า ชั้น S40 Riachuelo ลำแรกที่ผลิตในประเทศตั้งแต่ปี 2561 ภายใต้ความร่วมมือในโครงการพัฒนาเรือดำน้ำ (Submarine Development Program-ProSub) กับฝรั่งเศสซึ่งถ่ายทอดเทคโนโลยีเลียนแบบเรือดำน้ำชั้น Scorpène ของฝรั่งเศส แก่บราซิล ปัจจุบันผลิตได้เพิ่มอีก 3 ลำ ได้แก่ ชั้น Humaitá ชั้น Tonelero และชั้น Angostura อีกทั้งอยู่ระหว่างพัฒนาผลิตเรือดำน้ำโจมตีพลังงานนิวเคลียร์ลำแรก โดยมีแผนจะปล่อยเรือดำน้ำดังกล่าวลงน้ำในปี 2572 และนำเข้าประจำการใน ทร.บราซิล ภายในปี 2577

การพัฒนาอากาศยานทางทหารและระบบอาวุธภาคพื้นดินของบราซิลมีความโดดเด่นเช่นกัน โดยมีบริษัทเอกชนในประเทศทำงานร่วมกับกองทัพบราซิล เพื่อพัฒนาเทคโนโลยีป้องกันประเทศ ที่สำคัญ ได้แก่ บริษัท Embraer ผู้ผลิตและส่งออกอากาศยานรายใหญ่ที่สุดของบราซิล เชี่ยวชาญการออกแบบ ผลิต และบำรุงรักษาอากาศยานทั้งทางทหารและพลเรือน รองรับความต้องการของกองทัพและการส่งออก เช่น เครื่องบินโจมตีเบาและฝึกนักบินรุ่น A-29 Super Tucano เครื่องบินลำเลียงทางทหารขนาดใหญ่ รุ่น C-390 Millennium (KC-390) ซึ่งใช้ทดแทนเครื่องบิน C-130 Hercules รุ่นเก่าของ ทอ.บราซิล และบริษัท Avibras ซึ่งเชี่ยวชาญด้านการผลิตระบบอาวุธภาคพื้นดินและเทคโนโลยีอวกาศ เช่น ระบบจรวดหลายลำกล้องแบบเคลื่อนที่ (MRLS) รุ่น ASTROS ซีปนาวุธร่อนทางยุทธวิธี AV-TCM ระบบซีปนาวุธต่อต้านเรือผิวน้ำ MANSUP

กองทัพบราซิลอยู่ภายใต้การกำกับของกระทรวงกลาโหม มีชื่อเป็นทางการว่า Forças Armadas Brasileiras กองบัญชาการอยู่ที่กรุงบราซิเลีย (เมืองหลวง) ประธานาธิบดีบราซิลเป็นผู้บัญชาการทหารสูงสุดโดยตำแหน่ง มีกำลังพลรวมประมาณ 374,500 คน และกำลังพลสำรองประมาณ 1.42 ล้านคน

ทบ. (Exercito Brasileiro-EB) มีกำลังพลประจำการ 110,000 คน และทหารเกณฑ์ ประมาณ 112,000 คน รวมกำลังพลทั้งหมด 222,000 คน ยุทโธปกรณ์สำคัญ ได้แก่ รถถังหลัก (MBT) รุ่น Leopard 1A1BE จำนวน 41 คัน รุ่น Leopard 1A5BR จำนวน 220 คัน และรุ่น M60A3/TTS จำนวน 31 คัน รถหุ้มเกราะลาดตระเวนติดปืนใหญ่เบา (ASLT) รุ่น Centauro จำนวน 2 คัน รถหุ้มเกราะลาดตระเวน (RECCE) รุ่น EE-9 Cascavel จำนวน 409 คัน รถทหารราบ (IFV) รุ่น VBTP-MR Guarani จำนวน 13 คัน รถสายพานหุ้มเกราะลำเลียงพล (APC/T) รุ่น M113A1 จำนวน 198 คัน รุ่น M113BR จำนวน 386 คัน รุ่น M113A2 จำนวน 12 คัน รุ่น M577A2 จำนวน 64 คัน รถล้อยางหุ้มเกราะลำเลียงพล (APC/W) รุ่น EE-11 Urutu จำนวน 231 คัน และรุ่น VBTP-MR Guarani ประมาณ 575 คัน ยานยนต์อเนกประสงค์หุ้มเกราะ (AUV) รุ่น IVECO LMV (LMV-BR)

จำนวน 32 คัน อาวุธปล่อยต่อต้านรถถัง (MSL) แบบ MANPATs รุ่น Eryx และปืนไรต์แรงสะท้อนถอยหลัง (RCL) รุ่น Carl Gustav (ไม่ปรากฏข้อมูลจำนวน) ปืนใหญ่ต่อสู้อากาศยาน แบบ self-propelled (SP) รุ่น M109A3 จำนวน 37 กระบอก รุ่น M109A5 จำนวน 40 กระบอก รุ่น M109A5+จำนวน 32 กระบอก แบบลากจูง รุ่น M101/ M102 จำนวน 231 กระบอก รุ่น L118 จำนวน 40 กระบอก รุ่น Model 56 pack howitzer จำนวน 60 กระบอก และรุ่น M114 จำนวน 81 กระบอก ระบบยิงจรวดหลายลำกล้อง (MRL) รุ่น ASTROS II Mk3M จำนวน 20 ชุด และรุ่น ASTROS II Mk6 จำนวน 18 ชุด เครื่องยิงลูกระเบิด (MOR) รุ่น AGR Mrt Me Acg จำนวน 92 กระบอก รุ่น M1 จำนวน 137 กระบอก รุ่น AGR M936 จำนวน 484 กระบอก รุ่น Brandt จำนวน 651 กระบอก รุ่น L16 จำนวน 72 กระบอก และรุ่น AGR M2 จำนวน 268 กระบอก เฮลิคอปเตอร์อเนกประสงค์ (MRH) รุ่น AS565 Panther (HM-1) จำนวน 3 เครื่อง รุ่น AS565 K2 Panther (HM-1) จำนวน 30 เครื่อง และรุ่น AS550A2 Fennec (HA-1) จำนวน 36 เครื่อง เฮลิคอปเตอร์ลำเลียง (TPT) รุ่น H225M Caracal (HM-4) จำนวน 14 เครื่อง รุ่น AS532 Cougar (HM-3) จำนวน 8 เครื่อง และรุ่น S-70A-36 Black Hawk (HM-2) จำนวน 4 เครื่อง อากาศยานไร้คนขับสำหรับภารกิจรวบรวมข่าวกรองและลาดตระเวน (UAV/ISR) รุ่น Nauru 1000C จำนวน 1 เครื่อง ขีปนาวุธแบบพื้นสู่อากาศ (SAM) แบบ Point-defence รุ่น RBS-70 รุ่น 9K38 Igla รุ่น 9K338 Igla-S และรุ่น RBS-70 NG (ไม่ปรากฏข้อมูลจำนวน) ปืนต่อสู้อากาศยาน (GUNS) แบบ self-propelled (SP) รุ่น Gepard 1A2 จำนวน 34 กระบอก

ทร. (Marinha do Brazil-MB) มีกำลังพลประจำการ 85,000 คน (รวมกำลังพลกองการบิน ทร. ประมาณ 2,100 คน และนาวิกโยธินประมาณ 16,000 คน) ยุทโธปกรณ์สำคัญ ได้แก่ เรือดำน้ำชั้น Riachuelo จำนวน 2 ลำ ชั้น Tupi จำนวน 1 ลำ และชั้น Tikuna จำนวน 1 ลำ เรือฟริเกตติดตั้งขีปนาวุธนำวิถี (FFGHM) ชั้น Greenhalgh จำนวน 1 ลำ ชั้น Niteroi จำนวน 5 ลำ และชั้น Barroso จำนวน 1 ลำ เรือคอร์เวตติดตั้งขีปนาวุธนำวิถี (FSGH) ชั้น Inhauma จำนวน 1 ลำ เรือตรวจการณ์ชายฝั่ง (PCO) ชั้น Bracui (เดิมคือเรือชั้น River ของสหราชอาณาจักร) จำนวน 4 ลำ ชั้น Imperial Marinho จำนวน 1 ลำ และชั้น Parnaiba จำนวน 1 ลำ เรือตรวจการณ์ชายฝั่ง (PCC) ชั้น Macaé จำนวน 3 ลำ เรือตรวจการณ์แม่น้ำ (PCR) ชั้น Pedro Teixeira จำนวน 2 ลำ และชั้น Roraima จำนวน 3 ลำ เรือตรวจการณ์ (PB) ชั้น Grajau จำนวน 12 ลำ ชั้น Marlim (พัฒนาจากแบบเรือ Meatini ของอิตาลี) จำนวน 6 ลำ และชั้น Piratini (พัฒนาจากแบบเรือ PGM ของสหรัฐฯ) จำนวน 5 ลำ เรือตรวจการณ์ลำน้ำหุ้มเกราะ (PBR) แบบ LPR-40 จำนวน 4 ลำ เรือกวาดทุ่นระเบิดชายฝั่ง (MSC) ชั้น Aratu จำนวน 3 ลำ (พัฒนาจากแบบเรือ Schütze ของเยอรมนี) เรือบรรทุกเฮลิคอปเตอร์ยกพลขึ้นบก (LPH) ชั้น Atlantico (เดิมคือเรือชั้น Foudre ของฝรั่งเศส) จำนวน 1 ลำ เรือยกพลขึ้นบก (LPD) ชั้น Bahia (เดิมคือเรือชั้น Sir Bedivere ของสหราชอาณาจักร) จำนวน 1 ลำ เรือยกพลขึ้นบกบรรทุกยานพาหนะและมีลานจอดเฮลิคอปเตอร์ (LSLH) ชั้น Almirante Saboia จำนวน 1 ลำ เรือระบายพลขนาดกลาง (LCM) แบบ EDVM-25 จำนวน 10 ลำ และแบบ Icarai จำนวน 2 ลำ เรือยกพลขึ้นบกบรรทุกยานพาหนะ (LCT) ชั้น Marambaia จำนวน 1 ลำ เรือระบายพลอเนกประสงค์ (LCU) ชั้น Guarapari จำนวน 3 ลำ เรือส่งกำลังบำรุงและสนับสนุนชั้นต่าง ๆ รวม 42 ลำ

กองการบิน ทร. มียุทโธปกรณ์สำคัญ ได้แก่ เครื่องบินโจมตี (ATK) รุ่น A-4M (AF-1B) Skyhawk จำนวน 4 เครื่อง และรุ่น TA-4M (AF-1C) Skyhawk จำนวน 1 เครื่อง เฮลิคอปเตอร์ปราบเรือดำน้ำ (ASW) รุ่น Super Lynx Mk21B จำนวน 5 เครื่อง และรุ่น S-70B Seahawk (MH-16) จำนวน 6 เครื่อง เฮลิคอปเตอร์ลาดตระเวนทางทะเลและโจมตี (MRH) รุ่น H22M/AH-15B จำนวน 3 เครื่อง เฮลิคอปเตอร์ค้นหาและกู้ภัยการรบ (CSAR) รุ่น H225M Caracal/UH-15A จำนวน 3 เครื่อง เฮลิคอปเตอร์ลำเลียง (TPT) รุ่นต่าง ๆ รวม 46 เครื่อง อาวุธปล่อยนำวิถีต่อต้านเรือผิวน้ำ (AShM) รุ่น AM39 Exocet และรุ่น AGM-119 Penguin

(ไม่ปรากฏข้อมูลจำนวน) ส่วนนาวิกโยธิน มียุทธโศปกรณ์สำคัญ ได้แก่ รถถังเบา (LT TK) รุ่น SK-105 Kuerassier จำนวน 10 คัน รถลำเลียงพลหุ้มเกราะ (APC) แบบสายพานรุ่น M113A1 จำนวน 30 คัน และแบบล้อยาง รุ่น Piranha IIIC จำนวน 18 คัน ยานยนต์อเนกประสงค์หุ้มเกราะ (AUV) รุ่น JLTV จำนวน 12 คัน ยานยนต์โจมตีสะเทินน้ำสะเทินบก (AAV) รุ่นต่าง ๆ รวม 46 คัน อาวุธปล่อยนำวิถี (MSL)ต่อต้านรถถังแบบประทับปา (MANPATs) รุ่น RB-56 Bill และรุ่น MSS-1.2 AC (ไม่ปรากฏข้อมูลจำนวน) ปืนใหญ่ลากจูงขนาดและรุ่นต่าง ๆ จำนวนรวม 34 กระบอก ระบบจรวดหลายลำกล้อง (MRL) รุ่น ASTROS II Mk6 จำนวน 6 ชุด เครื่องยิงลูกระเบิด (MOR) รุ่นต่าง ๆ รวม 24 เครื่อง และปืนใหญ่ต่อสู้อากาศยาน (GUNS) รุ่น L/70 จำนวน 6 กระบอก

ทอ. (Force Aerea Brasileira-FAB) กำลังพลประจำการ 67,500 คน มียุทธโศปกรณ์สำคัญ ได้แก่ ระบบอาวุธปล่อยนำวิถีพื้นสู่อากาศ (SAM) แบบ Point-defence รุ่น 9K338 Igla-S (ไม่ปรากฏข้อมูลจำนวน) เครื่องบินขับไล่ (FTR) รุ่น F-5EM Tiger II จำนวน 36 เครื่อง และรุ่น F-5FM Tiger II จำนวน 4 เครื่อง เครื่องบินโจมตีภาคพื้นดิน (FGA) รุ่น AMX/AMX-T (A-1A/B) จำนวน 16 เครื่อง รุ่น AMX A-1M จำนวน 6 เครื่อง รุ่น AMX A-1BM จำนวน 1 เครื่อง และรุ่น Gripen E (F-39E) อยู่ระหว่างส่งมอบ จำนวน 8 เครื่อง เครื่องบินปราบเรือดำน้ำ (ASW) รุ่น P-3AM Orion จำนวน 5 เครื่อง เครื่องบินลาดตระเวนทางทะเล (MP) รุ่น EMB-111 จำนวน 8 เครื่อง เครื่องบินลาดตระเวนและเฝ้าตรวจ (ISR) รุ่น EMB-110B (R-95) จำนวน 4 เครื่อง เครื่องบินสงครามอิเล็กทรอนิกส์/ข่าวกรองทางสัญญาณ (ELINT) รุ่น EMB-145RS (R-99) จำนวน 3 เครื่อง และรุ่น Learjet 35AM (R-35AM) จำนวน 3 เครื่อง เครื่องบินลาดตระเวนระยะไกลและรวบรวมข่าวกรองสัญญาณ (AGS) รุ่น EMB-145SA (E-99M) จำนวน 5 เครื่อง เครื่องบินลำเลียง (TPT) รุ่นต่าง ๆ 152 เครื่อง เครื่องบินฝึก (TRG) รุ่นต่าง ๆ 173 เครื่อง เฮลิคอปเตอร์โจมตีและลาดตระเวนทางทะเล (MRH) รุ่น H135M (VH-35) จำนวน 2 เครื่อง เฮลิคอปเตอร์แบบลำเลียง (TPT) รุ่นต่าง ๆ รวม 55 เครื่อง อากาศยานไร้คนขับ (UAV) แบบลาดตระเวนและเฝ้าตรวจ (ISR) รุ่น Heron 1 จำนวน 2 เครื่อง และรุ่น Hermes 900 จำนวน 4 เครื่อง

นอกจากนี้ ยังมีกองกำลังความมั่นคงสาธารณะ (Gendarmerie & Paramilitary) อยู่ภายใต้การกำกับดูแลของผู้ว่าการรัฐ (Governor) กำลังพลรวมประมาณ 395,000 คน ประกอบด้วย สารวัตรทหารประจำรัฐ (State Military Police - Polícia Militar) และหน่วยผจญเพลิงทหาร (Military Firefighters Corps) รับผิดชอบด้านการรักษาความสงบเรียบร้อยและป้องกันอาชญากรรมระดับรัฐ และเป็นกำลังพลสำรอง/กำลังเสริมของ ทบ.ตามรัฐธรรมนูญ

สมาชิกองค์การระหว่างประเทศ AfDB (nonregional member), BIS, BRICS, CAN (associate), CD, CELAC, CPLP, FAO, FATF, G-15, G-20, G-24, G-5, G-77, IADB, IAEA, IBRD, ICAO, ICC (national committees), ICCT, ICRM, IDA, IFAD, IFC, IFRCS, IHO, ILO, IMF, IMO, IMSO, Interpol, IOC, IOM, IPU, ISO, ITSO, ITU, ITUC (NGOs), LAES, LAIA, LAS (observer), Mercosur, MIGA, MINURSO, MINUSTAH, MONUSCO, NAM (observer), NSG, OAS, OECD (enhanced engagement), OPANAL, OPCW, Paris Club (associate), PCA, SICA (observer), UN, UNASUR, UNCTAD, UNESCO, UNFICYP, UNHCR, UNIDO, UNIFIL, Union Latina, UNISFA, UNITAR, UNMIL, UNMISS, UNOCI, UNRWA, UNWTO, UPU, WCO, WFTU (NGOs), WHO, WIPO, WMO, WTO

วิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี

บราซิลมีความก้าวหน้าในการวิจัยด้านเทคโนโลยี ทั้งระดับมหาวิทยาลัยและสถาบันวิจัย โดยทุนสนับสนุนส่วนใหญ่มาจากหน่วยงานรัฐบาล นอกจากนี้ สถาบันในประเทศหลายแห่งโดดเด่นด้านวิทยาศาสตร์ เทคโนโลยี และการวิจัย โดยด้านการแพทย์ มีสถาบัน Oswaldo Cruz และสถาบัน Butantan เป็นสถาบันวิจัยชีวการแพทย์ที่ใหญ่ที่สุดในลาตินอเมริกา สังกัดกระทรวงสาธารณสุข ด้านการบินและอวกาศ มีศูนย์วิจัยทางทหารแห่งชาติด้านการบินและอวกาศ (Air Force's Aerospace Technical) หรือ Department of Aerospace Science and Technology (DCTA) สังกัด ทอ.บราซิล สถาบันวิจัยด้านอวกาศและการประยุกต์ใช้เทคโนโลยีอวกาศของพลเรือน (Instituto Nacional de Pesquisas Espaciais-INPE) ซึ่งเชี่ยวชาญการพัฒนาดาวเทียมและเทคโนโลยีการวิจัยด้านวิทยาศาสตร์อวกาศและชั้นบรรยากาศ และสำนักงานอวกาศบราซิล (Agência Especial Brasileira-AEB) ซึ่งเป็นหน่วยงานวิจัยด้านอวกาศชั้นนำของกลุ่มประเทศลาตินอเมริกา มีขีดความสามารถด้านการสร้างจรวดและดาวเทียม มีเทคโนโลยีพัฒนาเรือดำน้ำ เครื่องบิน และการวิจัยทางอวกาศของตนเอง ด้านการเกษตร มีสถาบันวิจัยการเกษตรแห่งบราซิล (Embrapa) เป็นรัฐวิสาหกิจด้านการวิจัยและพัฒนานวัตกรรมเกษตร สังกัดกระทรวงเกษตรและปศุสัตว์ เชี่ยวชาญการพัฒนาเทคโนโลยีการเกษตรเขตร้อน

ส่วนการวิจัยและพัฒนาเทคโนโลยีนิวเคลียร์ของบราซิลมีความก้าวหน้าเช่นกัน โดยมีบริษัท Industrias Nucleares do Brasil (INB) รัฐวิสาหกิจด้านนิวเคลียร์ ซึ่งจัดตั้งโรงงานเชื้อเพลิงนิวเคลียร์ Resende หรือ INB Resende แห่งแรกของประเทศ มีขีดความสามารถด้านเสริมสมรรถนะยูเรเนียมในระดับอุตสาหกรรม โดยใช้เทคโนโลยีเครื่องหมุนเหวี่ยง (centrifuge) เสริมสมรรถนะยูเรเนียมที่พัฒนาขึ้นเอง นอกจากนี้ บราซิลยังเป็นประเทศเดียวในกลุ่มประเทศโลกใต้ (Global South) ที่เข้าร่วมโครงการสร้าง International Space Station (ISS) ภายใต้ความร่วมมือด้านอวกาศกับสหรัฐฯ รวมทั้งเป็นกลุ่มประเทศบุกเบิกการสำรวจแหล่งน้ำมันในทะเลลึก เนื่องจากบราซิลมีน้ำมันสำรองในทะเลลึก 73% ของปริมาณน้ำมันสำรอง ส่วนด้านเทคโนโลยีปัญญาประดิษฐ์ (AI) บราซิลประกาศยุทธศาสตร์ AI แห่งชาติ (Estratégia Brasileira de Inteligência Artificial-EBIA) ฉบับแรกเมื่อปี 2564 และต่อมาประกาศใช้แผน AI บราซิล (Brazilian Artificial Intelligence Plan-PBIA) ปี 2567-2571 ครอบคลุมการให้ความสำคัญกับการวิจัยด้านเทคโนโลยี นวัตกรรม และการลงทุนด้าน AI งบประมาณรวมกว่า 4,000 ล้านดอลลาร์สหรัฐ เพื่อผลักดันบราซิลสู่การเป็นผู้นำด้าน AI ระดับโลก

การขนส่งและโทรคมนาคม ท่าอากาศยาน 5,297 แห่ง (ข้อมูลเมื่อปี 2568) มีท่าอากาศยานนานาชาติที่สำคัญในภาคต่าง ๆ ได้แก่ ภาคกลาง-ตะวันตก : ท่าอากาศยาน Brasília ในกรุงบราซิลเลีย ภาคตะวันออกเฉียงใต้ : ท่าอากาศยาน Guarulhos ในนครเซาเปาลู ท่าอากาศยาน Viracopos ในเมือง Campinas รัฐเซาเปาลู ท่าอากาศยาน Galeão และ Santos Dumont ในนครรีโอเดจาเนโร ท่าอากาศยาน Confins และ Belo Horizonte ในเมืองเบลูโอรีซอนี ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ : ท่าอากาศยาน Recife/Guararapes ในเมืองเรซีฟี ท่าอากาศยาน Salvador ในเมืองซัลวาดอร์ และท่าอากาศยาน Fortaleza ในเมืองฟอร์ตาเลซา ภาคใต้ : ท่าอากาศยาน Salgado Filho และ Afonso Pena ในเมืองกูรีซีบา

ท่าเรือ 45 แห่ง (ข้อมูลเมื่อปี 2567) ท่าเรือสำคัญ เช่น ท่าเรือเบเลง รัฐปาราซอน ตั้งอยู่บนฝั่งขวาของอ่าวกวาจารา ห่างจากมหาสมุทรแอตแลนติกประมาณ 120 กม. เป็นศูนย์กลางการขนส่งหลักในภูมิภาคแอมะซอน ท่าเรือน้ำมัน DTSE/Gegua Oil Terminal ที่อ่าวกวานาบารา ใกล้นครรีโอเดจาเนโร เป็นศูนย์กลางการขนส่งปิโตรเลียมของประเทศ ท่าเรือรีโอเดจาเนโร รัฐรีโอเดจาเนโร (ท่าเรือที่ใหญ่เป็นอันดับ 3 ของประเทศ) เป็นศูนย์กลางหลักสำหรับเรือสินค้าและเรือสำราญ ท่าเรือซานโตส รัฐเซาเปาลู เป็นท่าเรือที่ใหญ่ที่สุดในลาตินอเมริกาและเป็นศูนย์กลางโลจิสติกส์และการค้าของบราซิล เส้นทางรถไฟ ทั่วประเทศมีความยาวรวมประมาณ 29,800-32,600 กม. ถนน ความยาวรวมประมาณ 1.7- 2.0 ล้าน กม.

การโทรคมนาคม โทรศัพท์พื้นฐาน 22.5 ล้านเลขหมาย โทรศัพท์เคลื่อนที่ 263.4 ล้านเลขหมาย รหัสโทรศัพท์ +55 จำนวนผู้ใช้อินเทอร์เน็ต 187.9 ล้านคน (ข้อมูลเมื่อปี 2567) รหัสอินเทอร์เน็ต .br

การเดินทาง นักท่องเที่ยวไทยซึ่งถือหนังสือเดินทางธรรมดา และผู้ถือหนังสือเดินทางทูตและราชการของไทยสามารถเดินทางเข้าบราซิลได้ โดยไม่ต้องขอรับการตรวจลงตราหนังสือเดินทาง และพำนักในบราซิลได้ไม่เกิน 90 วัน นอกจากนี้ นักท่องเที่ยวไทยควรได้รับการฉีดวัคซีนป้องกันไข้เหลือง เนื่องจากบราซิลเป็นเขตระบาดของไข้เหลือง โดยต้องแสดงหลักฐานการฉีดวัคซีนดังกล่าวต่อเจ้าหน้าที่ตรวจคนเข้าเมือง ปัจจุบันยังไม่มีเที่ยวบินตรงจากไทยไปบราซิล การเดินทางจำเป็นต้องต่อเครื่องอย่างน้อย 1 ครั้ง มีสายการบินหลายสายที่ให้บริการ โดยเส้นทางยุโรปต่อเครื่องบินหลักในยุโรป เช่น ลอนดอน ปารีส อัมสเตอร์ดัม แฟรงก์เฟิร์ต สายการบินที่ให้บริการ เช่น การบินไทย Lufthansa Air France และ KLM จากนั้นเดินทางต่อด้วยสายการบินที่บินข้ามมหาสมุทรแอตแลนติก เช่น LATAM และ Azul ส่วนเส้นทางตะวันออกกลางต่อเครื่องบินที่ดูไบ (สหรัฐอาหรับเอมิเรตส์) หรือโดฮา (กาตาร์) สายการบินที่ให้บริการ เช่น Emirates และ Qatar Airways จากนั้นเดินทางต่อด้วยสายการบินที่บินไปบราซิล ระยะเวลาเดินทางขึ้นอยู่กับเวลาต่อเครื่อง โดยเฉลี่ยรวมประมาณ 20-30 ชั่วโมง

สถานการณ์สำคัญที่น่าติดตาม

1. การเลือกตั้งประธานาธิบดีบราซิล ใน ต.ค.2569 ท่ามกลางสถานการณ์ความขัดแย้งทางการเมืองที่รุนแรงระหว่างพรรคการเมืองฝ่ายซ้ายกับฝ่ายขวา
2. ความขัดแย้งทางการค้าและภาษีกับสหรัฐฯ ที่ยืดเยื้อมาตั้งแต่ปี 2568
3. การเพิ่มบทบาทของบราซิลทั้งในระดับภูมิภาคและเวทีระหว่างประเทศ ผ่านการส่งเสริมความสัมพันธ์กับประเทศเพื่อนบ้านรวมทั้งมหาอำนาจ โดยเฉพาะสหรัฐฯ จีน และสหภาพยุโรป (EU) ตลอดจนการผลักดันบทบาทของกลุ่มประเทศตลาดเกิดใหม่ (BRICS) การส่งเสริมบทบาทของกลุ่มความร่วมมือทางเศรษฐกิจและความมั่นคงในภูมิภาค ได้แก่ กลุ่มตลาดร่วมอเมริกาใต้ตอนล่าง (Southern Common Market-MERCOSUR) สหภาพประชาชาติอเมริกาใต้ (Union of South American Nations-UNASUR) รวมถึงการแสดงบทบาทผู้นำกลุ่มประเทศกำลังพัฒนาเพื่อผลักดันการปฏิรูปสหประชาชาติ (United Nations-UN) เฉพาะอย่างยิ่งคณะมนตรีความมั่นคงแห่งสหประชาชาติ (UNSC) ให้มีความโปร่งใสและมีประสิทธิภาพมากขึ้น

ความสัมพันธ์ไทย-บราซิล

ไทยกับบราซิลสถาปนาความสัมพันธ์ทางการทูตตั้งแต่ 17 เม.ย.2502 ความสัมพันธ์ทั้งสองฝ่ายเป็นไปด้วยดีจนถึงปัจจุบัน โดยไทยเปิด สอท. ณ รีโอเดจาเนโร (เมืองหลวงของบราซิลในขณะนั้น) เมื่อปี 2507 ก่อนย้าย สอท. ไปที่กรุงบราซิเลีย เมื่อปี 2516 หลังจากบราซิลย้ายเมืองหลวงไปที่บราซิเลีย (ปี 2503) ส่วนบราซิลเปิด สอท. ที่กรุงเทพฯ (มีเขตอาณาครอบคลุมไทย กัมพูชา ลาว และเมียนมา) เมื่อปี 2506 นอกจากนี้ ไทยยังมีสถานกงสุลกิตติมศักดิ์ ณ รีโอเดจาเนโร และสถานกงสุลกิตติมศักดิ์ ณ นครเซาเปาลู รวมทั้งมีหน่วยงานของไทยที่ประจำการในบราซิล ได้แก่ สำนักงานผู้ช่วยทูตฝ่ายทหาร ณ กรุงบราซิเลีย ซึ่งเปิดสำนักงานเมื่อ เม.ย.2551 และสำนักงานส่งเสริมการค้าระหว่างประเทศ ณ นครเซาเปาลู

ความสัมพันธ์ระหว่างไทยกับบราซิลแนบแน่นและราบรื่น โดยมีกลไกการหารือทวิภาคี ที่สำคัญคือ คณะกรรมาธิการร่วม (Joint Commission-JC) ไทย-บราซิล ซึ่งจัดตั้งขึ้นเมื่อ 16 มิ.ย.2547 เพื่อเป็นกลไกหารือประเด็นความร่วมมือทางการเมือง เศรษฐกิจ สังคม และวัฒนธรรม มีการจัดประชุมแล้ว 2 ครั้ง ครั้งแรก

ไทยเป็นเจ้าภาพ ที่กรุงเทพฯ เมื่อ ต.ค.2551 และครั้งที่ 2 ที่บราซิล เมื่อ 29 มิ.ย.2555 นอกจากนี้ ยังมี การประชุมปรึกษาหารือทางการเมือง (Political Consultations-PC) ไทย-บราซิล ซึ่งจัดประชุมครั้งแรก ที่กรุงบราซิล เมื่อปี 2558 และครั้งล่าสุดเป็นครั้งที่ 4 จัดที่กรุงเทพฯ เมื่อ 17 ต.ค.2568

นับตั้งแต่มีการสถาปนาความสัมพันธ์ทางการทูต ทั้งสองประเทศแลกเปลี่ยนการเยือนเป็นระยะ รวมถึงการเสด็จเยือนบราซิลในระดับพระราชวงศ์ อาทิ พระบาทสมเด็จพระวชิรเกล้าเจ้าอยู่หัว รัชกาลที่ 10 เมื่อครั้งทรงดำรงพระราชอิสริยยศเป็นสมเด็จพระบรมโอรสาธิราชฯ สยามมกุฎราชกุมาร เสด็จฯ เยือนบราซิล อย่างเป็นทางการเมื่อปี 2536 ส่วนการเยือนระดับรัฐบาล นายกรัฐมนตรีไทยเคยเยือนบราซิล 4 ครั้ง (ครั้งล่าสุด เมื่อปี 2557) รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการต่างประเทศไทยเคยเยือนบราซิล 3 ครั้ง (ครั้งล่าสุดเมื่อปี 2555) ส่วนฝ่ายบราซิล รวม.กระทรวงการต่างประเทศบราซิล เคยเยือนไทย 2 ครั้ง (ครั้งล่าสุดเมื่อปี 2561)

ไทยและบราซิลมีความร่วมมือในเวทีระหว่างประเทศต่าง ๆ อย่างใกล้ชิด โดยเฉพาะในประเด็น สำคัญที่มีผลกระทบต่อประชาคมโลก เช่น ความมั่นคง การรักษาและส่งเสริมสันติภาพ เศรษฐกิจและการค้า และสิ่งแวดล้อม โดยทั้งสองประเทศมีแนวนโยบายที่คล้ายคลึงกันและมีความร่วมมือในกรอบสหประชาชาติ (UN) องค์การนาอัฐอเมริกา (Organization of American States-OAS) กลุ่มพันธมิตรประเทศกำลังพัฒนา ใน UN หรือ G77 ตลาดร่วมอเมริกาใต้ตอนล่าง (MERCOSUR) ความร่วมมือระหว่างเอเชียตะวันออกเฉียงใต้กับลาติน อเมริกา (Forum for East Asia-Latin America Cooperation หรือ FEALAC) และกรอบความร่วมมือระหว่าง กลุ่มประเทศกำลังพัฒนาในซีกโลกใต้ (South-South Cooperation) นอกจากนี้ บราซิลได้รับสถานะคู่เจรจา เฉพาะสาขาของอาเซียน (ASEAN Sectoral Dialogue Partner) เมื่อปี 2565 ขณะที่ไทยมีความร่วมมือทาง วิชาการที่ต้องการร่วมมือกับบราซิลเพิ่มเติม คือ ความร่วมมือด้านเทคโนโลยีการเกษตรและพลังงานทดแทน โดยไทยสามารถเรียนรู้การผลิตเอทานอลจากอ้อยของบราซิล เพื่อประยุกต์ใช้กับการพัฒนาเศรษฐกิจแบบ Green Economy

ไทยให้ความสำคัญต่อบราซิลสูงสุดในภูมิภาคลาตินอเมริกา โดยกำหนดให้เป็น Strategic Post ของไทย เพื่อกระชับความสัมพันธ์และความร่วมมือด้านการเมือง เศรษฐกิจ การลงทุน ความร่วมมือในสาขา ที่บราซิลมีศักยภาพ ได้แก่ ปิโตรเลียม พลังงานทดแทน อาหารแปรรูป และชิ้นส่วนยานยนต์ การเป็นศูนย์กลาง สู่ภูมิภาคของกันและกัน และการตอบรับการสนับสนุนในการดำเนินงานในเวทีระหว่างประเทศของไทย ซึ่งบราซิลมีบทบาทในองค์การระหว่างประเทศหลายแห่ง ขณะที่บราซิลคาดหวังให้ไทยเป็นพันธมิตรของบราซิล ในเวทีการเมืองระหว่างประเทศ และมุ่งขยายผลประโยชน์ทางเศรษฐกิจของบราซิลกับไทยไปสู่ระดับภูมิภาค เนื่องจากไทยมีที่ตั้งทางภูมิศาสตร์ที่เป็นศูนย์กลางของเอเชียตะวันออกเฉียงใต้

การค้าระหว่างไทย-บราซิล บราซิลเป็นคู่ค้าอันดับที่ 1 ของไทยในลาตินอเมริกา การค้าเมื่อปี 2567 มีมูลค่า 6,438.32 ล้านดอลลาร์สหรัฐ (227,599.02 ล้านบาท) เพิ่มขึ้นจากเมื่อปี 2566 ที่มีมูลค่า 6,266.22 ล้านดอลลาร์สหรัฐ (217,861.10 ล้านบาท) โดยปี 2567 ไทยส่งออก 2,236.76 ล้านดอลลาร์สหรัฐ (78,540.34 ล้านบาท) นำเข้า 4,201.56 76 ล้านดอลลาร์สหรัฐ (149,058.68 ล้านบาท) โดยไทยเป็นฝ่ายขาดดุลการค้า 1,964.79 ล้านดอลลาร์สหรัฐ (70,518.34 ล้านบาท)

สินค้าส่งออกสำคัญของไทย ได้แก่ รถยนต์ อุปกรณ์และส่วนประกอบ ผลิตภัณฑ์ยาง เครื่องจักรกล และส่วนประกอบ เหล็ก เหล็กกล้าและผลิตภัณฑ์ รถจักรยานยนต์และส่วนประกอบ ยางพารา เครื่องยนต์ สันดาปภายในแบบลูกสูบและส่วนประกอบ สินค้านำเข้าจากบราซิลที่สำคัญ ได้แก่ พืชและผลิตภัณฑ์จากพืช น้ำมันดิบ เครื่องจักรกลและส่วนประกอบ สินแร่โลหะอื่น ๆ เศษโลหะและผลิตภัณฑ์ เยื่อกระดาษและเศษกระดาษ สัตว์และผลิตภัณฑ์จากสัตว์ ผลิตภัณฑ์เวชกรรมและเภสัชกรรม เคมีภัณฑ์ เครื่องเพชรพลอย อัญมณี เงินแท่ง และทองคำ

การลงทุนระหว่างไทยกับบราซิลที่ผ่านมามีค่อนข้างน้อย โดยไทยต้องการให้บราซิลเข้ามาลงทุนในอุตสาหกรรมพลังงานทดแทน ไบโอเทคโนโลยี และแปรรูปอาหาร เนื่องจากบราซิลมีศักยภาพสูง ปัจจุบันมีบริษัท Braskem ของบราซิล ซึ่งเป็นผู้นำด้านการผลิตเม็ดพลาสติกชีวภาพ (Bio-based Polyethylene หรือ Green-PE) ระดับโลก ร่วมทุนกับบริษัท เอสซีจี เคมิคอลส์ จำกัด (มหาชน) หรือ SCGC ของไทย จัดตั้งบริษัท ร่วมทุน บราสเคม สยาม จำกัด (Braskem Siam Company Limited) เพื่อดำเนินธุรกิจผลิตและซื้อขายเอทีเอ็นชีวภาพ (ไบโอเอทีเอ็น) จากเอทานอลที่ใช้ผลิตผลจากภาคเกษตร อาทิ อ้อย รวมถึงการผลิตผลิตภัณฑ์เคมีอื่น ๆ เมื่อปี 2566 มีแผนสร้างโรงงานในนิคมอุตสาหกรรมมาบตาพุด จังหวัดระยอง คาดว่าจะแล้วเสร็จในปี 2570 ขณะที่บริษัท เจริญโภคภัณฑ์อาหาร จำกัด (มหาชน) หรือ CPF ของไทย เข้าไปลงทุนในบราซิล ผ่านการถือหุ้นบริษัท Camanor Productos Marinhos Ltda. ซึ่งเป็นผู้ผลิตและแปรรูปกุ้งรายใหญ่ในบราซิล ตั้งแต่ปี 2561 มูลค่าการลงทุนประมาณ 17.5 ล้านดอลลาร์สหรัฐ (ประมาณ 547 ล้านบาท)

ปัญหาและอุปสรรคทางการค้าที่สำคัญ คือ กำแพงภาษีศุลกากรและระบบศุลกากรที่ซับซ้อน รวมทั้งภาษีที่ไม่สามารถคาดการณ์ได้ กฎหมายธุรกิจและกฎหมายทรัพย์สินทางปัญญา ซึ่งยังไม่สามารถบังคับใช้ได้อย่างมีประสิทธิภาพ กอปรกับการที่ไทยและบราซิลอยู่ห่างไกลกันมาก ไม่มีเที่ยวบินตรง ทำให้การเดินทางและการขนส่งสินค้าต้องเสียค่าใช้จ่ายและเวลามาก รวมถึงมีปัญหาในการสื่อสาร เนื่องจากบราซิลใช้ภาษาโปรตุเกสเป็นภาษาราชการ ขณะที่นักธุรกิจไทยที่รู้ภาษาโปรตุเกสน้อย

ด้านการท่องเที่ยว เมื่อปี 2567 มีชาวบราซิลเดินทางมาท่องเที่ยวในไทย รวม 63,243 คน และห้วง ม.ค.-ต.ค.2568 มีจำนวน 49,952 คน (ข้อมูลเมื่อ พ.ย.2568 กระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬา) ส่วนชาวไทยในบราซิล มีประมาณ 206 คน (ข้อมูลเมื่อ ก.พ.2568 กรมการกงสุล กระทรวงการต่างประเทศ)

ข้อตกลงสำคัญ : ความตกลงทางการค้า (12 ก.ย.2527) ความตกลงว่าด้วยความร่วมมือทางวิทยาศาสตร์และวิชาการ (12 ก.ย.2527) ความตกลงว่าด้วยบริการเดินอากาศ (21 มี.ค.2534) ความตกลงว่าด้วยความร่วมมือระหว่างสภาหอการค้าแห่งประเทศไทย กับสมาพันธ์การค้าแห่งชาติบราซิล (13 มิ.ย.2537) ความตกลงว่าด้วยการยกเว้นการตรวจลงตราผู้ถือหนังสือเดินทางทุกประเภท (รวมทั้งหนังสือเดินทางทูตและราชการ) (25 พ.ย.2551) บันทึกความเข้าใจว่าด้วยการจัดตั้งคณะกรรมการร่วมเพื่อความร่วมมือทวิภาคี (16 มิ.ย.2547) บันทึกความเข้าใจว่าด้วยการแลกเปลี่ยนความร่วมมือด้านวิชาการและการแลกเปลี่ยนข้อมูลระบบการทำงานและการให้สินเชื่อเพื่อการส่งออกและนำเข้า ระหว่างธนาคารเพื่อการส่งออกและนำเข้าแห่งประเทศไทย (ธสน. หรือ EXIM BANK) กับธนาคารแห่งชาติเพื่อการพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติบราซิล (Banco Nacional de Desenvolvimento Economico e Social-BNDES) (16 มิ.ย.2547) บันทึกความเข้าใจว่าด้วยความร่วมมือทางวิชาการไตรภาคี (17 ส.ค.2555) บันทึกความเข้าใจว่าด้วยการปรึกษาหารือทางการเมือง (Political Consultations) ระหว่างกระทรวงการต่างประเทศไทย กับกระทรวงการต่างประเทศบราซิล (21 ส.ค.2555) บันทึกความเข้าใจว่าด้วยความร่วมมือด้านการท่องเที่ยวระหว่างกระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬาไทย (21 ส.ค.2559) บันทึกความเข้าใจว่าด้วยความร่วมมือด้านการเกษตรระหว่างกระทรวงเกษตรและสหกรณ์ไทย กับกระทรวงเกษตร ปศุสัตว์ และอุปทานอาหารบราซิล (16 มี.ค.2565) และบันทึกความเข้าใจว่าด้วยความร่วมมือเกี่ยวกับฝึกอบรมนักการทูต ระหว่างสถาบันการต่างประเทศ เทเวศน์วิโรปการ กระทรวงการต่างประเทศไทย กับสถาบันรีโอ บรังโก (Rio Branco Institute) กระทรวงการต่างประเทศบราซิล (24 พ.ค.2566)

นายลูอิซ อินาซีโอ ลูลา ดา ซิลวา
(Luiz Inácio Lula da Silva)

ตำแหน่ง	ประธานาธิบดีบราซิล (รับตำแหน่งอย่างเป็นทางการเมื่อ 1 ม.ค.2566)
เกิด	27 ต.ค.2488 (อายุ 81 ปี/ปี 2569) ที่เมืองคาเอตัส (Caetés) รัฐเปร์นัมบูกู ทางตะวันออกเฉียงเหนือของบราซิล เป็นบุตรคนที่ 7 (จากพี่น้องพ่อแม่เดียวกัน ทั้งหมด 8 คน) ของนายอาร์ิสตีดีส อินาซีโอ ดา ซิลวา พนักงานท่าเรือในนครเซาเปาลู และนางเอารีดีซี แฟร์เรย์รา เด เมลู
ศาสนา	คริสต์นิกายโรมันคาทอลิก
สถานภาพทางครอบครัว	- สมรสครั้งแรกกับนาง Maria de Lurdes Ribeiro (เสียชีวิตเมื่อปี 2514) - สมรสครั้งที่ 2 กับนาง Marisa Leticia Casa (เสียชีวิตเมื่อปี 2560) - สมรสครั้งที่ 3 กับนาง Rosângela da Silva (อายุ 60 ปี/ปี 2569) เมื่อปี 2565 มีบุตรชายรวม 4 คน ในจำนวนนี้เป็นบุตรบุญธรรม 1 คน - เคยคบหากับ น.ส. Miriam Cordeiro ช่วงสั้น ๆ (ห้วงปี 2513 ก่อนที่นายลูลา จะสมรสกับภรรยาคนที่ 2 เมื่อปี 2516) และมีบุตรสาวด้วยกัน 1 คน โดยนายลูลา จดทะเบียนรับรองบุตรและรับผิดชอบค่าใช้จ่ายในการเลี้ยงดูตามสมควร
การศึกษา	- สำเร็จการศึกษาด้านวิชาชีพจากสถาบัน National Service for Industrial Training และฝึกงานเป็นช่างโลหะ
ประวัติการทำงาน	
ปี 2518	- ผู้นำสหภาพแรงงานของบริษัท Villares Metals ในบราซิล
ปี 2521	- ผู้นำสหภาพแรงงานของบริษัท São Bernardo do Campo และ Diadema
ปี 2523	- ก่อตั้งพรรคแรงงานหรือ Partido dos Trabalhadores (PT)
ปี 2526	- ผลักดันการจัดตั้งสหพันธ์ด้านแรงงานของบราซิล หรือ Central Única dos Trabalhadores
ปี 2530-2534	- สมาชิกสภาผู้แทนราษฎร รัฐเซาเปาลู

- ปี 2532 - ลงสมัครชิงตำแหน่งประธานาธิบดีบราซิลครั้งแรก แต่ไม่ได้รับชัยชนะ
- ปี 2533-2537 - ประธานพรรคแรงงาน
- ปี 2546-2549 - ประธานาธิบดีบราซิลสมัยแรก
- ปี 2549-2553 - ประธานาธิบดีบราซิลสมัยที่ 2
- ปี 2558 - สำนักงานอัยการสูงสุดของบราซิลสอบสวนนายลูลาข้อหาคอร์รัปชัน โดยมีความเกี่ยวข้องกับคดีทุจริตชื่อ “Operation Car Wash ”
- 16 มี.ค.2559 - หัวหน้าสำนักงานประจำทำเนียบประธานาธิบดีดิลมา รุสเซฟ
- 14 ก.ย.2559 - อัยการสูงสุดสั่งฟ้องนายลูลา
- 12 ก.ค.2560 - ถูกตัดสินจำคุกเป็นเวลา 9 ปี 6 เดือน ข้อหาคอร์รัปชันและฟอกเงิน
- 5 ส.ค.2561 - พรรคแรงงานเสนอชื่อนายลูลาให้เป็นผู้สมัครชิงตำแหน่งประธานาธิบดี แม้นายลูลาอยู่ระหว่างถูกคุมขัง
- 31 ส.ค.2561 - ศาลเลือกตั้งสูงสุดบราซิลตัดสินให้การเป็นผู้สมัครชิงตำแหน่งประธานาธิบดี
- 8 พ.ย.2562 - ศาลฎีกาบราซิลประกาศปล่อยตัวนายลูลา หลังจากถูกคุมขังเป็นเวลา 580 วัน (ประมาณ 1 ปี 7 เดือน) และอนุญาตให้ลงสมัครชิงตำแหน่งประธานาธิบดีได้
- 21 ก.ค.2565 - พรรคแรงงานเสนอชื่อนายลูลาเป็นผู้สมัครชิงตำแหน่งประธานาธิบดีบราซิลสมัยที่ 3 โดยมีคู่แข่งสำคัญคือ นายจาอีร์ โบลโซนาโร ประธานาธิบดีบราซิลที่ลงสมัครในนามพรรคเสรีนิยม
- 30 ต.ค.2565 - ได้รับชัยชนะในการเลือกตั้งประธานาธิบดีบราซิลรอบ 2 ด้วยคะแนน 50.9%
- 1 ม.ค.2566 - ประธานาธิบดีบราซิล สมัยที่ 3 โดยจะครบวาระดำรงตำแหน่ง ใน ต.ค.2569

ข้อมูลอื่น ๆ ที่น่าสนใจ

- เกิดในครอบครัวชาวนายากจนทางตะวันออกเฉียงเหนือของบราซิล เมื่ออายุ 7 ปี บิดามารดาพยายายถิ่นฐานไปอยู่ที่นครเซาเปาลู เพื่อหางานทำ เริ่มอ่านและเขียนหนังสือได้เมื่ออายุ 10 ปี และเริ่มทำงานครั้งแรกเมื่ออายุ 12 ปี ที่ร้านย้อมผ้า นอกจากนี้ ยังเคยเป็นเด็กขั้ดรองเท้าและเด็กส่งเอกสาร
- สมัครเข้าทำงานในบริษัท Amazéns Gerais Columbia ซึ่งดำเนินธุรกิจเกี่ยวกับคลังสินค้าและโลจิสติกส์ โดยได้รับเอกสารรับรองการทำงาน (Carteira de Trabalho) เป็นครั้งแรกเมื่ออายุ 14 ปี กระทั่งอายุ 17 ปี จึงย้ายไปทำงานโรงงานผลิตสกรูของบริษัท Villares Metals และเข้ารับการศึกษาด้านวิชาชีพจากสถาบัน National Service for Industrial Training และเริ่มฝึกงานเป็นช่างโลหะ ก่อนจะประสบอุบัติเหตุจากการทำงานจนสูญเสียนิ้วก้อยมือซ้าย
- สนใจและชื่นชอบกีฬาฟุตบอลตั้งแต่ช่วงวัยรุ่น

คณะรัฐมนตรีบราซิล

ประธานาธิบดี

รองประธานาธิบดี

และ รมว.กระทรวงพัฒนา อุตสาหกรรม การค้า และบริการ

หัวหน้า สนง.ประจำทำเนียบประธานาธิบดี

รมว.กระทรวงการพัฒนาการเกษตร และเกษตรกรรมครอบครัว

รมว.กระทรวงเกษตร และปศุสัตว์

รมว.กระทรวงกิจการเมืองใหญ่

รมว.กระทรวงการสื่อสาร

รมว.กระทรวงวัฒนธรรม

รมว.กระทรวงกลาโหม

รมว.กระทรวงพัฒนาสังคม ความช่วยเหลือครอบครัว

และการต่อสู้กับความหิวโหย

รมว.กระทรวงศึกษาธิการ

รมว.กระทรวงผู้ประกอบการวิสาหกิจรายย่อย และธุรกิจขนาดเล็ก

รมว.กระทรวงสิ่งแวดล้อมและการเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศ

รมว.กระทรวงการคลัง

รมว.กระทรวงการประมงและเพาะเลี้ยงสัตว์น้ำ

รมว.กระทรวงการต่างประเทศ

รมว.กระทรวงสาธารณสุข

รมว.กระทรวงสิทธิมนุษยชน และพลเมือง

รมว.กระทรวงกิจการชนพื้นเมือง

รมว.กระทรวงบูรณาการและการพัฒนาภูมิภาค

รมว.กระทรวงยุติธรรมและความมั่นคงสาธารณะ

รมว.กระทรวงแรงงานและการจ้างงาน

รมว.กระทรวงบริหารจัดการและนวัตกรรมบริการสาธารณะ

รมว.กระทรวงพลังงานและเหมืองแร่

รมว.กระทรวงการวางแผนและงบประมาณ

รมว.กระทรวงท่าเรือและท่าอากาศยาน

รมว.กระทรวงความเท่าเทียมทางเชื้อชาติ

รมว.กระทรวงวิทยาศาสตร์ เทคโนโลยี และนวัตกรรม

รมว.กระทรวงประกันสังคม

รมว.กระทรวงกีฬา

รมว.กระทรวงการท่องเที่ยว

รมว.กระทรวงคมนาคม

รมว.กระทรวงสตรี

Luiz Inácio Lula da Silva

Geraldo Alckmin

Rui Costa

Paulo Teixeira

Carlos Fávaro

Jader Barbalho Filho

Frederico de Siqueira Filho

Margareth Menezes

José Múcio

Wellington Dias

Camilo Santana

Márcio França

Marina Silva

Fernando Haddad

André de Paula

Mauro Vieira

Alexandre Padilha

Macaé Evaristo

Sônia Guajajara

Waldez Góes

Ricardo Lewandowski

Luiz Marinho

Esther Dweck

Alexandre Silveira

Simone Tebet

Sílvio Costa Filho

Anielle Franco

Luciana Santos

Wolney Queiroz

André Fufuca

Celso Sabino

Renan Filho

Cida Gonçalves

(พ.ย.2568)